

Sygn. akt XII Ko 119/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: Dominika Hara, Katarzyna Kulczyk

w obecności Prokuratora Marka Orzechowskiego

przy udziale Komendanta Stołecznego Policji jako reprezentanta Skarbu Państwa

po rozpoznaniu w dniach 23 marca, 11 kwietnia 2022 r.

sprawy z wniosku **J. S. (1)**

przeciwko Skarbowi Państwa

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie w dniu 28 listopada 2020 r.

na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. i art. 554 § 4 k.p.k.

orzeka

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **J. S. (1)** kwotę 3 000 złotych (trzech tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie wniosek o zadośćuczynienie oddala;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz J. S. (1) kwotę 336 (trzysta trzydzieści sześć) złotych tytułem zastępstwa procesowego
- kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UWO	Sygnatura akt	XII Ko 119/21
1. WNIOSKODAWCA		
J. S. (1)		
2. ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE ZGŁOSZONEGO ŻĄDANIA		

1.	Odszkodowanie (kwota główna)	Odsetki
-----	-----	
2.	Zadośćuczynienie (kwota główna)	Odsetki
10.000 złotych	-----	
3.	Inne	
Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.		

1.3. Ustalenie faktów				
0.1.3.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Fakt	Dowód	Numer karty	
		Po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 22 października 2020 roku wyroku w sprawie K 1/20, w którym stwierdzono, że przepis art. 4a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, z 1995 r. Nr 66,	zeznania J. S. (1)	20v – 22v

poz. 334, z 1996 r. Nr 139, poz. 646, z 1997 r. Nr 141, poz. 943 i Nr 157, poz. 1040, z 1999 r. Nr 5, poz. 32 oraz z 2001 r. Nr 154, poz. 1792) jest niezgodny z art. 38 w związku z art. 30 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w kilkudziesięciu miastach w Polsce doszło do masowych, spontanicznych i pokojowych zgromadzeń podczas których uczestnicy wyrażali swój sprzeciw z wydanym rozstrzygnięciem. W dniu 28 listopada 2020 roku w W. doszło do kolejnego spontanicznego zawiązania pokojowego zgromadzenia przy ul. (...) w W.. Udział w nim brał wnioskodawca J. S. (1), który nie godził się z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego i swoją obecnością chciał wyrazić wsparcie dla wszystkich kobiet w Polsce. Przy skrzyżowaniu ulic (...) z B. Policja otoczyła uczestników manifestacji szczelnym kordonem i nie

chciała dopuścić do kontynuowania jej, ani też nie pozwalała na rozejście się osób znajdujących się wewnątrz utworzonego kordonu.

O godz. 18:50 J. S. (1) został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji przy ul. (...) w W.. W protokole zatrzymania wskazano, że J. S. (1) stwarzał w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia ludzkiego w ten sposób, że nie stosując się do wydanych z mocy ustawy w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 roku ograniczeń, znajdując się na obszarze, na którym wystąpił stan epidemii, brał udział w zgromadzeniu. Jednocześnie nie stosował się do wydanego na podstawie prawa polecenia nakazującego zaprzestanie działań stwarzających zagrożenie dla niego i innych osób w związku z wystąpieniem stanu epidemii, tj. zachodziła

przesłanka zatrzymania opisana w art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji. Nadto wnioskodawca odmówił okazania dokumentu tożsamości, gdyż funkcjonariusze Policji nie potrafili podać mu powodu legitymowania.

Został przewieziony do KPP P., celem ustalenia tożsamości. Nie poinformowano go o jego prawach i obowiązkach, jako osoby zatrzymanej. Został przebadany na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu – z wynikiem 0,00 mg/l. J. S. (1) odmówił podpisania jakiegokolwiek dokumentu z przedstawionych mu podczas czynności. Po przeprowadzeniu czynności J. S. (1) zwolniono o godz. 22:00. Zarówno podczas zatrzymania, jak i transportu oraz przeprowadzanych czynności wobec wnioskodawcy nie były stosowane żadne środki przymusu. Przebywając w radiowozie miał telefon i możliwość

poinformowania osób najbliższych co się z nim dzieje. Jednak na Komendzie Policji nie było propozycji ze strony Policji, aby mógł skontaktować się z prawnikiem czy osobą najbliższą.

J. S. (1), reprezentowany przez obrońcę, złożył zażalenie na zatrzymanie. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Kp 3342/20 uwzględnił zażalenie obrońcy J. S. (1) i uznał, że zatrzymanie J. S. (1) w dniu 28 listopada 2020 roku było nielegalne, niezasadne i przeprowadzone w sposób nieprawidłowy.

Mimo zatrzymania, wobec J. S. (1) nie wszczęto jakiegokolwiek postępowania, ani nie przedstawiono mu jakiegokolwiek zarzutu popełnienia wykroczenia czy przestępstwa.

dokumenty
znajdujące się w

aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia o sygn. akt II Kp 3342/20				
0.1.3.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.		Fakt	Dowód	Numer karty
-----		-----	-----	-----

4. ocena DOWODÓW		
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 3.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	zeznania J. S. (1)	<p>Zeznania wnioskodawcy należy ocenić jako wiarygodne, albowiem zbieżne są one z materiałem dowodowym, w szczególności zgromadzonym w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia o sygn. II Kp 3342/20.</p> <p>Jako polegające na prawdzie Sąd uznał zeznania J. S. (1) w zakresie opisu przeżyć jakich doznał w związku z zatrzymaniem, tego jak był traktowany, w jaki sposób fakt zatrzymania oraz jego powód wpłynął na jego sytuację osobistą. Wnioskodawca podał, że naruszono jego godność osobistą poprzez bezprawne zatrzymanie i brak jakiegokolwiek komunikacji z funkcjonariuszami Policji, którzy nie odpowiadali na pytania o powód zatrzymania. Nie wiedział, ile czasu spędzi w budynku komisariatu, co</p>

		<p>się z nim stanie. Wskazał, że zachowanie funkcjonariuszy Policji podważyło jego zaufanie do nich. Nie było to jego pierwsze zatrzymanie – uprzednio został zatrzymany w 2017 roku w związku z Marszem Niepodległości.</p>
	<p>dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia o sygn. akt II Kp 3342/20</p>	<p>Sąd uznał zgromadzony w sprawie i wymieniony ogół dokumentów za w pełni wiarygodny. Dokumenty zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa, we właściwym trybie i formie oraz przez uprawnione i właściwe do tego organy (osoby). Ukazują one również uchybienia jakich dopuścili się funkcjonariusze Policji dokonując zatrzymania wnioskodawcy, które zostaną przez Sąd omówione w dalszej części uzasadnienia.</p>
<p>0.1.4.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p> <p>0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 3.1 albo 3.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----
3. PODSTAWA PRAWNA		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	

Zwiężle o powodach podstawy prawnej		

Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
3.000 (słownie: trzy tysiące złotych)	od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty	
Zwiężle o powodach podstawy prawnej		
<p>Zgodnie z treścią przepisu art. 552 § 1 k.p.k. oskarżonemu, który w wyniku wznowienia postępowania lub kasacji został uniewinniony lub skazany na łagodniejszą karę, służy od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania względem niego w całości lub w części kary, której nie powinien ponieść. Jak stanowi § 4 tego przepisu: odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania.</p> <p>Wnioskodawca spełnił formalne warunki do ubiegania się o zadośćuczynienie. Postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2021 roku wydane w sprawie o sygn. akt II Kp 3342/20 w sposób bezsprzeczny potwierdza, iż zatrzymanie wnioskodawcy w dniu 28 listopada 2020 roku było niewątpliwie niesłuszne.</p>		

Inne		
3.	art. 554 § 4 k.p.k.	
Zwięźle o powodach podstawy prawnej		
Jak wynika z przepisu art. 554 § 4 k.p.k. w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.		
4. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU W PRZEDMIOCIE ŻĄDANIA		
Zwięźle o powodach rozstrzygnięcia		
Odszkodowanie		
1.	Kwota główna	Odsetki
-----	-----	
Zadośćuczynienie		
2.	Kwota główna	Odsetki
3.000 (słownie: trzy tysiące złotych) W niniejszej sprawie pojawił się zarzut przedawnienia, wobec czego w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd w składzie orzekającym nie dopatrył się możliwości przyjęcia, że J. S. (1) został zatrzymany na podstawie kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, co zgodnie z art. 115 § 2 k.p.o.w. implikowałoby	od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty Sąd przyznał wnioskodawcy wskazaną kwotę z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej zadośćuczynienie za niesłuszne zatrzymanie są	

przedawnienie roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie z upływem 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie, o którym mowa w art. 114 § 1 k.p.o.w., albo od daty zwolnienia zatrzymanego. Natomiast zgodnie z art. 555 k.p.k. roszczenia te, w przypadku zatrzymania, przedawniają się po upływie roku od daty zwolnienia. J. S. (1) został zwolniony w dniu 28 listopada 2020 roku, a wniosek o zadośćuczynienie złożył 19 listopada 2021 roku, tj. przed upływem 12 miesięcy. W niniejszej sprawie wszakże nie można przyjąć, że doszło do zatrzymania na podstawie przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Nie wskazują na to informacje zebrane w sprawie II Kp 3342/20, a poza tym brak jest wniosku o ukaranie J. S. (1), a takiego należałoby się spodziewać, gdyby dopuścił się popełnienia wykroczenia. Konieczność legitymowania stała się zatem wyłącznie pretekstem do zatrzymania osób, które miały zamiar zaprotestować podczas odbywającego w tym czasie spontanicznego i pokojowego zgromadzenia przeciwko treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego. Tożsamość wnioskodawcy – pomimo odmowy okazania dokumentu potwierdzającego tożsamość – można było z łatwością zweryfikować na miejscu, nie było też podstaw do przyjęcia postępowania przyśpieszonego. To ostatnie bowiem, zgodnie z art. 90 § 3 k.p.w., stosuje się bowiem wobec sprawców wykroczeń popełnionych w związku z imprezą masową określonych w art. 50, art. 50a, art. 51 i art. 52a Kodeksu wykroczeń. Nie ma wśród nich wymienionego przepisu art.

wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy pieniężnej, która jest już wymagalna, i dlatego należy uznać, że za czas do wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odszkodowawczego odsetki nie przysługują (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 1991 roku, sygn. akt V KRN 475/90).

52 k.w., zaś J. S. (1) nie był organizatorem tego zgromadzenia, wobec czego nie było zatem możliwości dokonania zatrzymania za popełnienie wykroczenia z art. 52 k.w. Jeżeli zatem przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia nie były podstawą do zatrzymania wnioskodawcy, to nie mogą stanowić podstawy do dochodzenia zadośćuczynienia. Można natomiast upatrywać podstawy do roszczeń odszkodowawczych w związku z naruszeniem ustawy o Policji, o której mowa była wyżej. Policjanci nieprawidłowo i niezasadnie dokonali zatrzymania, błędnie interpretując art. 15 ust.1 pkt 3 ustawy o Policji i doszukując się zagrożenia dla życia i zdrowia ze strony obywateli Rzeczypospolitej Polskiej, w tym wnioskodawcy. Legitymowanie i doprowadzenie było jedynie formą zamaskowania rzeczywistej przyczyny zatrzymania, a więc chęci rozwiązania tego zgromadzenia przez Policję. W takiej sytuacji roszczenie o zadośćuczynienie rozpoznawane jest w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania karnego, a w tym zakresie zastosowanie ma przepis art. 555 k.p.k. dotyczący terminu przedawnienia roszczenia. Sąd w związku z tym ustalił, że wnioskodawcy przysługiwał roczny termin na złożenie wniosku o zadośćuczynienie, a tym samym termin został zachowany.

Zgodnie z przepisem art. 552 § 4 k.p.k. w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania przysługuje odszkodowanie i zadośćuczynienie. Sąd oceniał, czy zatrzymanie do którego doszło w niniejszej sprawie było niewątpliwie niesłuszne,

co dałoby podstawy do zasądzenia na rzecz wnioskodawcy zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przez niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie należy rozumieć takie zatrzymanie, które nastąpiło z naruszeniem obowiązujących przepisów prawa materialnego lub procesowego. J. S. (1) zatrzymano, przewieziono do jednostki Policji, a następnie przymusowo przetrzymywano go.

Wobec wnioskodawcy nie użyto środka przymusu bezpośredniego, gdyż nie było to konieczne. Uczestnicy zgromadzenia przy ul. (...) nie byli agresywni, a wręcz przeciwnie – spokojni i skupieni na swoich postulatach. Mieli konstytucyjne prawo do wyrażania swoich poglądów i należało im to umożliwić, chronić ich w razie potrzeby, a nie szykanować i wywozić przymusowo, tłumacząc to stanem epidemii. Na organach władzy publicznej ciąży obowiązek zapewnienia bezpieczeństwa wszystkim obywatelom, bez względu na głoszone przez nich przekonania czy poglądy. Zgodnie z art. 54 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku każdemu zapewnia się wolność wyrażania swoich poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji. Natomiast art. 57 Konstytucji stanowi, że każdemu zapewnia się wolność organizowania pokojowych zgromadzeń i uczestniczenia w nich. Ograniczenie tej wolności może określać ustawa. Z kolei zgodnie z przepisem § 26 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 listopada 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów

i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii obowiązywał zakaz organizowania zgromadzeń w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 24 lipca 2015 roku Prawo o zgromadzeniach. Wnioskodawca nie był natomiast organizatorem tego zgromadzenia, zaś samo uczestnictwo nie tylko nie było zakazane, ale również godziło w konstytucyjne prawo zgromadzeń opisane wyżej – ograniczenie może być dokonane wyłącznie ustawą. Tym samym swoim zachowaniem nie popełnił jakiegokolwiek wykroczenia czy przestępstwa, nawet w sytuacji istnienia stanu epidemii.

Opisane w protokole zatrzymania okoliczności nie przemawiały za tym, aby uznać, że J. S. (1) stwarzał realne, bezpośrednie zagrożenie dla życia, zdrowia lub mienia – brak jest informacji by był objęty kwarantanną lub zdradzał objawy choroby, był trzeźwy i nie posiadał przy sobie niebezpiecznych przedmiotów, ani nie zachowywał się agresywnie. Wręcz przeciwnie – był spokojny. W ocenie Sądu, wyłącznie odmowa okazania dowodu tożsamości i upór w dążeniu do podania podstawy prawnej legitymowania przez funkcjonariuszy Policji stanowiły powód jego zatrzymania. Natomiast okoliczności wskazane w art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji nie miały zastosowania wobec wnioskodawcy. Wadliwości w czynności legitymowania dopatrzył się Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie rozpatrując zażalenie obrońcy J. S. (1) na zatrzymanie tego dnia. Niewątpliwie brak było przyczyn podjęcia czynności służbowych

przez funkcjonariuszy Policji wobec niego.

Każdy obywatel ma prawo demonstrować swoje poglądy i w tym zakresie również wyrażać swój sprzeciw wobec wyroku Trybunału Konstytucyjnego, skoro uważa, iż narusza on jego prawa.

Szereg orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wydanych na podstawie art. 11 ust. 2 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podkreśla, że interwencja Policji musi być współmierna i proporcjonalna dla ochrony porządku. Przepis ten stanowi, że wykonywanie tych praw (do zgromadzenia i stowarzyszenia) nie może podlegać innym ograniczeniom niż te, które określa ustawa i które są konieczne w społeczeństwie demokratycznym z uwagi na interesy bezpieczeństwa państwowego lub publicznego, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwu, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.

Tym samym Sąd uznał, że wniosek J. S. (2) o przyznanie zadośćuczynienia za okres zatrzymania w dniu 28 listopada 2020 roku zasługuje na uwzględnienie co do zasady, natomiast dochodzoną kwotę Sąd uznał za uzasadnioną w części.

Reasumując: nielegalność, nieprawidłowość i niezasadność zatrzymania wnioskodawcy w niniejszej sprawie jest bezdyskusyjna. Nie było potrzeby siłowego rozwiązania zgromadzenia, przewożenia jego uczestników gdziekolwiek, przetrzymywania, ustalania tożsamości, ponieważ nie zaistniało podejrzenie, że dopuścili się jakiegokolwiek wykroczenia albo

przestępstwa. Nie jest też tak, że legitymowanie i sprawdzanie w policyjnych bazach danych może trwać kilka godzin, a Policja ma nieograniczone prawo do wielogodzinnego sprawdzania danych osobowych. Nie można przyjąć, że Policja dla swojej wygody może rozszerzać przysługujące jej prawa ze szkodą dla praw i wolności obywatelskich.

Przechodząc do wysokości zadośćuczynienia, wskazać należy, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wyniku niewątpliwie niesłusznego zatrzymania ma charakter kompensacyjny i jako takie powinno być nie symboliczne, lecz stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, odpowiednią do tego, by złagodzić cierpienia fizyczne, psychiczne i uszczerbek na dobrym imieniu wywołane niesłusznym pozbawieniem wolności. Stąd zrozumiałe jest wskazanie w ustawie (art. 445 § 2 k.c.), że chodzi o odpowiednią sumę pieniężną, której określenie pozostawione zostało sędziowskiemu swobodnemu uznaniu. Orzecznictwo wypracowało kryteria oceny okoliczności relewantnych dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia, tj. stopień i rodzaj cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas ich trwania, wiek pokrzywdzonego, rodzaj i rozmiar doznanych obrażeń, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Nie budzi także wątpliwości, że z uwagi na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia

3 lipca 2013 roku, sygn. akt V KK 464/12).

J. S. (1) opisał swoje emocje, których doznał na skutek zatrzymania. Wywodził, że na skutek zatrzymania naruszono jego konstytucyjne prawo do wyrażania poglądów, doznał silnego stresu – czuł, że funkcjonariusze wywierają na niego presję co do podpisania sporządzonych protokołów, co do których miał zastrzeżenia i wątpliwości, a także niepewności co do swojej przyszłości. Niewątpliwie jego zatrzymaniu towarzyszyło poczucie zagrożenia, albowiem nie został poinformowany o przyczynach zatrzymania i przysługujących mu prawach i obowiązkach. Nie umożliwiono mu konsultacji z prawnikiem. Uniemożliwiono mu wyrażenie sprzeciwu co do treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zniweczono poczucie zaufania do władz państwowych. Zatrzymanie nie było długie, ograniczało się do ponad 3 godzin. Podkreślić jednak wypada, że miał zachowaną zdolność do komunikowania się telefonicznego, nie był osadzony w izolacji, przebywał w pomieszczeniu z dwoma funkcjonariuszami, którzy go zatrzymali, zaś czynności odbywały się przy otwartych drzwiach na korytarz, co dodatkowo go stresowało i naruszało jego prywatność.

Zadośćuczynienie nie może być nadmiernie wygórowane w stosunku do doznanej przez wnioskodawcę krzywdy, aby tym samym nie służyło bezpodstawnemu i moralnie nieuzasadnionemu wzbogaceniu poszkodowanego. Wysokość zadośćuczynienia musi być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających

aktualnym warunkom życiowym i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Wnioskodawca nie ucierpiał fizycznie, a zatrzymanie nie odbiło się na jego stopie życiowej w sensie materialnym. Odniósł głównie uszczerbek emocjonalny i psychiczny. Podkreślić należy, że podobne zachowania Policji mogą wywołać u obywateli efekt mrozący, zniechęcić ich do aktywnego wyrażania swoich poglądów i uczestniczenia w życiu publicznym. Byłoby to bardzo krzywdzące dla rozwoju demokracji.

Kwota przyznanego zadośćuczynienia nie może zatem budzić kontrowersji w odczuciu społecznym. J. S. (1) działał w interesie publicznym, w ramach obywatelskiego nieposłuszeństwa. Kwota zadośćuczynienia nie powinna być nadmierna, nie powinna także sugerować interesowności i chęci wzbogacenia się. Z pewnością przyznanie zadośćuczynienia w kwocie żądania określonego we wniosku stanowiłoby powód dla takich negatywnych społecznych opinii. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że kwota 10.000 złotych, zgłoszona we wniosku byłaby nadmiernie wygórowana. Nierzadko tego rodzaju kwoty przyznaje się w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem, a zatem konieczne byłoby także zachowanie pewnych proporcji. Uwzględniając natomiast czas i stopień natężenia cierpień psychicznych i fizycznych wynikających z krótkotrwałego pozbawienia wolności J. S. (1) w dniu 28 listopada 2020 roku, jego wiek, brak negatywnych następstw dla jego zdrowia oraz brak wpływu zatrzymania na sposób jego funkcjonowania w społeczeństwie

<p>odpowiednia będzie kwota 3.000 złotych. Kwota ta odpowiada mniej więcej minimalnemu miesięcznemu wynagrodzeniu, a zatem z jednej strony stanowi rzeczywistą rekompensatę, a z drugiej nie daje asumptu do twierdzenia, że wnioskodawca w jakikolwiek sposób się wzbogacił w sposób nieuzasadniony.</p>		
<p>Inne</p>		
<p>3.</p>	<p>Jak wynika z przepisu art. 554 § 4 k.p.k. w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części wnioskodawcy przysługuje od Skarbu Państwa zwrot uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika.</p>	
<p>5. Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2.</p>	<p>Przyznanie zadośćuczynienia w kwocie 3.000 złotych obligowało Sąd do oddalenia wniosku w pozostałej części co do zadośćuczynienia. Powody przyznania kwoty 3.000 złotych tytułem zadośćuczynienia są jednocześnie powodami, dla których wnioski oddalono w pozostałej części.</p>	
<p>3.</p>	<p>Mając na uwadze, że w toku postępowania wnioskodawca był zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd stosownie do art. 554 §4 k.p.k. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. S. (1) kwotę 336</p>	

(słownie: trzystu trzydziestu sześciu) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w rozpoznawanej sprawie, mając na uwagę treść przepisu § 11 ust. 6 w zw. z § 17 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

6. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania, Sąd oparł na podstawie art. 554 § 4 k.p.k.

7. PODPIS
sędzia Agnieszka Wysokińska – Walczak